

-6-

Cỡ này mùa thu đã qua, qua hẳn rồi. Nhưng có hề chi khi mọi thứ đã vàng một chút rong rêu. Vàng thêm chút nữa cho buổi tiệc thêm chút nữa, những hương và sắc của một thời đã qua, đang qua và sẽ qua.

Vậy mà, lắm khi đợi cho đến khi đã qua rồi mới tiếc. Y như khi Phạm Đan Phượng trở về thì mộ Trương Quỳnh Như đã xanh cỏ. Văn tế viết cho mỗi tay rồi cũng chỉ để đốt cho khói bay.

Đợi mùa thu tàn rồi mới đem lòng tưởng nhớ, há có phải là mâu thuẫn lắm hay không ! Dầu vậy, với tay níu lại sao sao cũng một tấm lòng.

Mùa thu qua, qua mất rồi. Mọi nhắc nhở về thu đều quá muộn.

Khi đã muộn màng thì đâu còn gì mới. Không còn mới thì mọi cái cũ đều ... cũ như nhau.

Mời đọc một bài thơ thu cũ xi của Hoàng Xuân Sơn. Mà hồn thơ, còn đó, mới nguyên .

cvk

THU VÀNG PHỐ CŨ

Khi lá rừng phong dần đỏ thắm
Anh nghe hương nồng bách diệp thoảng quanh đây
Ôi những mùa thu rực rỡ xứ người
Anh vẫn nhớ, vẫn mơ mỗi độ thu vàng phố cũ
Nhớ những con đường hoàng hôn tím nhẹ
Áo trắng ai đi dáng đẹp mơ hồ
Gót nhỏ thềm thì, guốc mộc đơn sơ
Như ghi dấu một thời anh mộng tưởng

Anh nhớ cả một trời mây thềm lặng
Con sông nằm khuất lấp bóng mù sương
Buổi sáng ra đi chưa có nắng trên đường
Nghe hơi lạnh phả vào hồn thích thú
Anh còn giữ

Xác bướm lông trang sách cũ
Từng cánh hoa yêu ép vở học trò
Những buổi tan trường đưa đón vẫn vơ
Theo ai đó mà ngại ngừng thăm hỏi
Mùa thu trở về với hồn thơ vụng dại
Ôm mộng thi nhân làm đẹp cho đời
Hè phố gieo mòn những bước đơn côi
Đi thơ thần như mây chiều lạc lối.

Anh muốn hỏi
Một đời có bao nhiêu lần thay đổi
Con tàu đi không ghé mãi ga nào
Có đâu ngờ hoa bướm vẫn xông xao
Trong trí nhớ mùa thu vàng phố cũ
Chiều nay đứng dưới hàng phong rực rỡ
Mà ngỡ rưng rưng màu huyết phượng năm nào ...

HOÀNG XUÂN SƠN

